

[Lone Dybkjær]

ikke interesserer regeringen så meget, og det håber jeg stærkt er en forkert konklusion.

Så vil jeg sige noget om nogle enkelte punkter i papiret. Jeg vil starte med den offentlige sektor.

Kommissionen foreslår, at man opprioriterer den offentlige sektor igen, for at sige det kort. Det radikale venstre er enig med regeringen i, at vi ikke bare kan fortsætte med at ansætte mennesker i den offentlige sektor. Vi vil også godt sige, at vi ikke bare kan privatisere, sådan som regeringen giver udtryk for. Jeg vil godt advare imod, at man kører alt for hårdt frem med disse mere ideologisk prægede holdninger. Det er jo det, det er udtryk for, når regeringen snakker om privatisering, for ligesom at give alibi for en almindelig nedskæringspolitik. Det er ikke det, der er meningen. Det er ikke det, der er perspektiv i.

Det, der derimod er noget perspektiv i, er, hvis man kan få det offentlige og det private til at spille sammen på en ny måde, hvis man kan få borgerne, private i den forstand, og det offentlige og det private til at spille sammen på en ny måde. Det er det, vi kalder fællesløsninger og nye styringsmodeller og den slags ting. Vi har i den offentlige debat f. eks. været fremme med nogle modeller inden for daginstitutionområdet, hvor vi ikke mener, at vi skal frem til private løsninger, sådan at den enkelte skal klare det hele selv, men hvor det, det drejer sig om, er at finde nogle nye private fællesløsninger, for det er der en slags perspektiv i. Jeg er glad for, at arbejdsministeren nikker. Jeg tror, at arbejdsministeren gør det netop på baggrund af, at jeg har nævnt ordet daginstitutioner, hvor vi jo begge ved, at vi ikke løser f. eks. kvindernes beskæftigelsesproblemer, hvis ikke vi sætter ind fra det offentliges side. Vi mener altså, at buddet må være nogle private fællesløsninger, hvor brugerne i højere grad er inde i billedet rent styringsmæssigt.

Så er der et andet spørgsmål i forbindelse med den offentlige sektor. Der siger regeringen: prioritering. Men regeringen prioriterer faktisk ikke i sin almindelige politik. Der er i høj grad tale om en mere generel besparelspolitik, og det er det, vi finder er forkert. Jeg skal lidt senere komme ind på det teknologiske område, hvor jeg mener, at det går galt, hvis regeringen fortsætter med besparelser.

Om arbejdsmarkedspolitikken siger arbejdsministeren i sin redegørelse, at arbejdsmarkedspolitikken skal have en central funktion, når det drejer sig om at skabe varige arbejdspladser. Det er vi sådan set enige i, men vi tror også, det er nødvendigt, at vi får en langsigtet strategi på dette område, baseret på en mere konkret analyse af de udviklingstendenser, vi ser foran os. Vi er tilbøjelige til at sige, når vi diskuterer ungdomsarbejdsløsheden, at problemerne nok er løst i løbet af nogle få år. Det gjorde vi også, dengang krisen startede i 1973. Da sagde vi: krisen varer 9 måneder. Jeg ved i øvrigt ikke, om det er symbolsk, at man altid har anvendt ordene 9 måneder, men i hvert fald er det det, man har gjort. Vi har måttet konstatere, at barnet hidtil ikke er blevet født. Derfor mener vi, det er nødvendigt, at vi nu foretager en konkret analyse, og skal foreslå regeringen, at den foretager en konkret analyse af arbejdsmarkedsudviklingen.

For nærmere at præcisere, hvad det er, jeg hentyder til, kan jeg referere til den rapport, der er lavet i EF-regie, hvor man har arbejdet med beskæftigelsesproblemerne i EF på længere sigt og også med de nye teknologier bioteknologi og informationsteknologi. Her når man frem til nogle konklusioner i retning af, at det ikke er muligt at skaffe det tilstrækkelige antal arbejdspladser, bl. a. på grund af den udvikling, der sker i Japan og USA.

Jeg skal ikke sige, om den analyse er rigtigt, men jeg føler i hvert fald, det er nødvendigt, at vi får foretaget en tilsvarende langsigtet analyse for Danmarks vedkommende, også fordi EF klart konkluderer, at der vil være tale om en udvikling, hvor nogle områder bliver hårdere ramt end andre. Det kan vi håbe på bliver Sicilien, men vi har selvfølgelig ingen garanti for, at det ikke også kan ramme Danmark, og derfor mener vi, at en langsigtet analyse er vigtig.

Jeg vil godt sige i tilknytning til arbejdsmarkedspolitikken, at det er meget vigtigt, at vi meget mere konkret, end vi hidtil har gjort det, diskuterer, hvordan vi får kvinderne ind på de såkaldt mandsdominerede områder. Vi taler meget om det kønsopdelte arbejdsmarked, men vi gør ikke så forfærdelig meget konkret ved det. Vi mener, det er nødvendigt at gå meget mere ind i de grundlæggende uddannelsessystemer, f. eks. allerede i folkeskolen. Som et konkret forslag vil vi nævne,